

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. III. Referuntur ac expenduntur argumenta circa V. Constantiensis Sessionis decretorum confirmationem à Martino V. vel concessam, vel denegatam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

os, & execratos malitiâ, ut in materijs fidei definiendis & declarandis, maluerint sequi homines, ab Ecclesia Dei in Doctrina sua damnatos; sicut fuit Marsilius de Padua, Guillelmus Ockam, & aliorum Fratricellorum opiniones erroneas renovantes; quam Doctores sanctos ab Ecclesia approbatos, & alios præstantissimos Doctores antiquos, & reputatissimos in schola Theologica, quorum doctrina fulget in Ecclesia, ut sol & luna. Contra quos, ait Augustinus, & habetur in Canone Non asseramus. 24. q. 1. Non asseramus stateras dolosas, nec appendamus, quod volumus, pro arbitrio nostro dicentes: hoc grave, hoc leve est: sed asseramus Divinam stateram ex Scripturis sacris, tanquam thesauris Dominicis, & in illa, quid sit gravius, appendamus.

35. Quare Gallicanus Clerus merito expendat, quæ Meldensis Episcopus legationis a Carolo VII. Galliarum Rege destinata Princeps in sacro Purpuratorum Senatu disseruit; pro ut videre est apud Raynaldum ad annum Christi 1541. & Ganguinum in Carolo VII. nimio fervore, iniquens, resistendi (Basilicenses) ad hanc resaniam devenerunt, quod supremam potestatem in uno supposito consistere, denegant, sed eam in multitudine, quæ citò in diversa scinditur, collocant, & pulcherrimam Monarchiam, quæ Christianos hucusque tenuit in unitate fidei, in una professione Religionis Christianæ, in uno ritu Sacramentorum, in una observantia mandatorum, in eisdem ceremonijs divini cultus, atq; pacem & tranquillitatem asseruit, abolere & suppressere contendunt, nobilissimam politiam, quæ beatitudinem celestem habet pro fine, ad Democratiam, vel Aristocratiam redigentes, & ulterius in malis procedendo, unum sibi in Capite assumpserunt, qui non eis præfertur, & sic schisma factum est nedum in obedientia Capitis, sed & in doctrina Evangelij, quod omnibus Christianis est abominandum. Et hoc animadvertens præfatus Christianissimus Rex Franciæ, vehementi dolore ingemiscit, & condolens Ecclesiæ, remedia ubique perquirat, ac deniq; consulto Prælatorum, & aliorum multorum sapientium Regni sui, videtur sibi, quod nullum est aptius remedium ad hoc schisma extirpandum, quam evellere, aut disperdere duas prædictas extremitates, ad quod faciendum necessarium est generale Concilium. Porro Concilium olim Basilicense unam extremitatem nimis exacuit, quando veritatem de suprema potestate in uno extinguere pertentavit. Concilium autem Florentinum hanc veritatem bene quidem incidavit, ut patet in Decreto Græcorum, sed pro regulando usum hujus potestatis nihil edidit, nihilq; locutum est.

36. Expendat iterum Clerus Gallicanus, quod citat Raynaldo teste, idem Meldensis Episcopus in Concilio Florentino Regis Christianissimi & Gallorum nomine supremam potestatem in uno supposito sit professus, detestando illos, qui eam collocant in Concilio, sicque Catholicam scindunt unitatem.

37. Expendat denique Clerus Gallicanus, qualiter in Concilio Lateranensi Fridericus Cardinalis S. Severini, Claudius Eleæus Episcopus Massiliensis, & Ludovicus Dominus de Soterijs, Legati Regis Christianissimi, suo & Regio nomine coram Notarijs & testibus, in litteris patentibus Christianissimi Regis manu subscriptis, ejusdemque sigillo munitis, purè, liberè, & simpliciter sacrosancto Concilio La-

teranensi tanquam vero, unico, & legitimo adhæserint, in quo Concilio Sess. 10. expressè definitum est, Papam esse supra Concilium generale.

S. III.

Referuntur ac expenduntur argumenta circa V. Constantiensis Sessionis decretorum confirmationem à Martino V. vel concessam, vel denegatam.

Decreta Synodi Constantiensis Sessione V. de Concilij supra Papam (præcipue si extensio fiat erga certum Pontificem) autoritate non fuisse confirmata à Martino V. nec adeo habere vim Oecumenicæ Conciliaris sanctionis, tum ex antecedenter dictis, tum ex proximè dicendis, redditur manifestum ex concertatione circa hoc punctum interveniente inter Maymbourgum & Emanuelem à Schelstrate.

Argumentum Maymbourgii.

Hic Author tractatus sui historici cap. 21. & 24. pag. 265. contendit, Martinum V. bis confirmasse Sessionis V. Constantiensis decreta, in præfacto cap. 24. circa initium ita scribens: Jam ostendi, quod Martinus V. bis solemniter approbaverit Decreta. Semel quando statum peti ab illis, qui ab hæresi convertuntur, num probent sine exceptione omne illud, quod probat Concilium, & num condemnent omne illud, quod damnat? Et rursus Sessione ultimâ, ubi declarat, se approbare, & inviolabiliter observare velle omnia Decreta, quæ in hoc Concilio edita sunt circa materiam fidei, & sicut se exponit novo vocabulo, Concilii rite.

Quæ Author iste hoc loco objicit de interrogandis, qui ab hæresi convertuntur, cap. 21. probat ex eo articulo: Vtram credant, quod sacrum Concilium Constantiense, Universalem Ecclesiam representans approbavit, & approbat in favorem fidei, & ad salutem animarum, quod hoc est ab universis Christi fidelibus approbandum & tenendum: & quod condemnavit, & condemnat esse fidei, vel bonis moribus contrarium, hoc ab eisdem esse tenendum pro condemnato, credendum & asserendum.

Responsio.

Præinsinuatus Schelstrate sui tractatus dissert. 3. cap. 3. pag. 172. reponit, disquirendo, ubinam loco per Maymbourgum citato habeatur, quod ipse dixit, ab hæreticis, qui revertuntur ad Religionem Catholicam, petendum esse: Num probent sine exceptione omne illud, quod probat Concilium? Agitur in prædicto articulo de statutis Concilij in favorem fidei ad salutem animarum, adeoque non de omnibus Decretis Concilij, multò minus de Decretis Sessionis V. quæ ad materiam fidei non spectant. Deinde etiam si supponeremus tanquam ad fidem spectantia per unam Obedientiam decisa fuisse, quæ de autoritate Conciliorum Sessione V. statuta sunt, non sequeretur, illa hoc articulo per Martinum confirmata fuisse. Non solum enim dicitur, quæ Concilium approbavit, sed additur & approbat, ut constaret, non

agi de omnibus Decretis, quocunque tempore editis, sed de solis illis Decretis, quæ post trium Obedientiarum unionem, sive tunc, cum hoc interrogatorium emanabat, à Concilio approbabantur, qualia non erant Decreta *Sessiois V.* in sensu Basileensium, utpote quæ Concilium tunc non probasse constat.

42. Plura sunt, quæ pro hujus veritatis elucidatione superiori capite adduximus; sed contemnendum non est, quod ex Capitulis Reformationis ad instantiam Nationis Germanicæ propositis, & ex responso à Martino V. & alijs Nationibus ad ea dato desumitur. Cum enim Natio Germanica frustra petiisset Decretum irritans in forma, vidissetque Decretum II. *Sessiois V.* de potestate coactivâ, non intelligi de unico, vero, & indubitato Pontifice, statutam Concilij de reformanda Ecclesia adimplere nolente, curavit, inter octodecim articulos reformationis à Concilio, una cum futuro Pontifice decidendos, hunc quoque apponi: *Propter quæ, & quomodo Papa possit corrigi, & deponi.* Ad quem articulum rectè observantur Cardinales ab Eugenio IV. deputati, dum Galliæ Legatis Decretum II. Constantiense *Sessiois V.* in sensu Basileensium objicientibus responderunt: *Quod Patres de Constantia non videntur habuisse illum erroneum sensum de potestate Conciliorum, quem habuerunt Basileenses, & prædicaverunt.* Rationem adjungunt: *Quod cum omnes Obedientiæ simul Constantiæ convenirent, decreverunt in Sessione XXXVI. (in Manuscriptis, est XL. in editis) quod Papa cum Concilio haberet declarare, propter quæ, & quomodo ipse possit corrigi.* Ac si dixissent Cardinales, ex prædicto articulo de Nationum consensu futuri Pontificis iudicio reservato constare, quod post trium Obedientiarum unionem Consilium non in hæreticis Decretis II. *Sessiois V.* in sensu Basileensium, ac si toties Pontifex corrigi & deponi potuisset, quoties Generalis Concilij Decretis obedire contemneret.

43. Manifestius constat de plurium Nationum sententiâ ex responso ad prædictum articulum post Martini V. electionem dato. Quamvis enim inter edita à Philippo Labbeo ex codice Capranicensi quindecim Reformationis capita nullum reperiatur, quod huic articulo correspondet; nullatenus tamen dubitandum est, quin inter Reformationis capita reperiri debeat. Cum enim ad omnes ferme articulos Reformationis responsum datum reperiatur in capitibus à Philippo Labbeo editis, cur, quæso, ad maximi momenti articulum de correctione Pontificia responsum omnissum fuisse? An fortè, quod Martinus V. dignatus non sit ad articulum Sedis Apostolicæ auctoritati à Germanis oppositum vel verbum respondere? Sic tamen etiâ, quod Natione Germanicâ post electionem Martini V. in adversamentis de Reformatione hætenus ineditis urgente hunc articulum, Martino V. integrum non fuerit, eum sub silentio prætereire, ideoque responderit: *Non videtur, prout nec visum fuit in pluribus Nationibus, circa hoc aliquid statui, vel decerni.* Extat hoc Martini responsum in duobus codicibus manuscriptis antiquis, quorum unus in Bibliotheca Vaticanâ,

alter in Palatinâ servantur, ut duo variarum Regionum Manuscripta hæc in re conveniant, & veritati testimonium perhibeant. Hæc autem, si Richerius vidisset, nunquam ex articulo: *Propter quæ, & quomodo Papa possit corrigi, & deponi,* argumentum pro sensu Patrum de superioritate Concilij deduxisset.

44. Tam certò autem hoc testimonium sensui illi adversatur, ut, cum in *Dissertatione Antuerpiensi* id proposuissim D. Maymbourg, in *Tractatu suo historico* illud prætereire maluerit, quam referendo, præjudicium aliquod causæ suæ asserere. Omisâ proinde hæc de re mentione, ad alia confugit, & responsum Martini V. quo *Sessiois XLV.* Concilij Decreta in materia fidei Conciliariter facta approbat, urgere voluit. Dicit itaque Martinum V. eum Decreta *Sessiois V.* confirmasse, dum *Sessiois XLV.* omnia, & singula in materia fidei Conciliariter facta, his verbis probavit: *Quod omnia & singula determinata, conclusa, decreta in materia fidei, per prædictum sacrum Generale Concilium Constantiense, Conciliariter tenere, & inviolabiliter observare volebat, & nunquam contravenire quoquo modo, ipsaque sic Conciliariter facta approbat, & ratificat, & non aliter, nec alio modo.* En verba Martini ex *Sessiois XLV.* Constantiensis Concilij, quibus innititur secundum argumentum D. Maymbourg ad monstrandum, quod ab eodem Pontifice probata, seu confirmata fuerint Decreta Constantiensis Synodi *Sessiois IV. & V.* circa auctoritatem Conciliorum edita. Ve cum nonne videt Author iste, Martinum V. ibiolummodo agere de Decretis ad materiam fidei spectantibus, seu de articulis Ioannis Wicleff, Ioannis Hus, Hieronymi de Praga, & Bohemorum, qui in *Sessiois publicis Conciliariter damnati* erant tanquam hæretici? Hos enim Martinus V. se pro damnatis habere, significat confirmans, & probans Decreta in materia fidei Constantiæ edita, non verò Decreta *Sessiois IV. & V.* de potestate Ecclesiastica, quod illa sub materia fidei non comprehenderentur, & à Patribus Constantiensibus pro articulis fidei edita non fuerint. Et hoc est, quod in *Dissertatione Antuerpiensi* edita non ex infirmis, aut supposititijs monumentis, sed ex Actis ipsius Constantiensis Concilij probaveram: in ijs enim *Sessiois V.* refertur, quod electus Poznaniensis publicaverit Decreta supra dicta per modum *Constitutionum Synodalium.* Et post illorum, aliorumque Decretorum publicationem adjungitur, quod idem Poznaniensis legerit *quædam adversamenta in materia fidei, & super materia Ioannis Hus detenti per Concilium, & quædam Ioanne Wicleff ibidem subjuncta.* Appellabam hic oculos eruditorum, sicut & iterum appello, ut Acta Constantiensis Concilij typis descripta pervolvant, mecumque observent, ipsâ *Sessiois V.* in qua Decreta publicata sunt, differentiam factam fuisse inter nonnulla, quæ per modum *Constitutionum Synodalium* publicata sunt, ac alia, quæ ad materiam fidei spectabant, & publicanda dicebantur. Quæ sub nomine *Constitutionum Synodalium* intelligenda erant, dicuntur duo

priora Decreta, de quibus in præfenti agimus. Quæ ad materiam fidei spectabant, dicuntur articuli Joannis Wicleff, & Hus. Ex quibus certò constat, quòd ipsum Constantiense Concilium Decreta Sessiois V. sub materia fidei non comprehenderit, & consequenter Martinus V. Sessiois XLV. probando omnia & singula in materia fidei Conciliariter determinata, conclusa, & decreta, non confirmavit Decreta Sessiois V. de potestate Ecclesiastica per modum Constitutionum Synodaliùm duntaxat edita.

45. Possem pluribus rationibus hanc veritatem confirmare, & in quonam constitutiones Synodales à Decretis fidei differant, ostendere, nisi in comperto esset, constitutiones nihil aliud esse, quàm leges, quarum publicatio spectat ad Legislatorem; Decreta verò fidei esse dogmata, quorum decisio pertinet ad Doctorem. Concilium autem Sessiois V. non publicavit duo priora Decreta per modum dogmatum in materia fidei, sed per modum Constitutionum Synodaliùm, ut Acta Constantiensis Concilij in terminis astruunt, & ipse Joannes Gersonius negare non potuit utpote qui in sermone pro Viaggio Regis Romanorum coram Patribus Concilij de Decretis illis opinionem suam hoc modo retulit: *Conscribenda, inquit, prorsus esse mihi videtur in eminentioribus locis, vel insculpenda per omnes Ecclesias saluberrima hæc definitio, lex, & regula. Quibus verbis Decreta per modum legum statuta fuisse, Gersonius ipse agnovisse videtur.*

46. Quando igitur Martinus V. Sessiois XLV. declaravit, se probare omnia, & singula in materia fidei Conciliariter determinata, conclusa, & decreta, non intendit probare Decreta Sessiois V. sed omnia, & singula circa articulos Wicleff, Hus, Hieronymi Pragensis, & Bohemorum Constantiæ in Sessioibus publicis statuta; imò si rem funditus examinemus, articulum quoque Joannis Parvi de occidendo tyranno Sessiois XVII. publicatum confirmavit, utpote quem solum in Bulla suâ confirmatoriâ, sicuti postea videbimus, ex Decretis ad fidem pertinentibus omiserat.

47. Cùm enim Legati Regis Poloniæ Sessiois XLV. institissent pro damnatione famosi cujusdam libelli Joannis à Falckenberg, quem, teste Martino Cromero Warmiensi Episcopo lib. 18. de rebus gestis Polonorum: dictus Ioannes à Cruciferis subornatus, in Vladislaum Regem, & in omne Polonum nomen scripserat, & in quo, teste Ioanne Gerlonio in Dialogo Apologetico pro Constantiensi Concilio hætenus inedito, agebatur de occasione omnium Polonorum faciendâ absque lege, vel ordine, ipsi nec auditis, nec defensis: Martinus V. videns, tumultum inter plures exortum fuisse, quia librum illum Sessiois ultimâ Conciliariter damnare volebat, cùm multi varia dicerent, & aliqui damnatum à Patribus Joannis Parvi errorem renovandum fore, nisi Pontifex libellum Ioannis à Falckenberg censurâ publicâ proscriberet, assererent, Martinus respondendo ad prædicta declaravit, se omnia & singula in materia fidei per Constantiense Concilium Conciliariter tenere, & inviolabiliter observare velle, ipsaque sic Conciliariter facta ap-

probavit & ratificavit, ut constaret, à se quoque confirmari Decretum Constantiense circa propositionem Ioannis Parvi de non occidendo tyranno, quod Decretum, quia Martinus specialiter antea non approbaverat, aliqui ab eo non confirmari, credebant. Et hæc quidem de ijs, quæ Martinus V. Sessiois XLV. autoritate Apostolicâ ex Concilij Constantiensis Decretis, in materia fidei editis approbavit, & ratificavit.

Addidit autem idem Pontifex eadem Sessiois XLV. hanc clausulam: *Et non aliter, ne alio modo, quâ significavit, à se quædam Decreta improbari, de quibus nunc inquirendum est, quænam illa esse possint.* Ut autem ingenue fatear, nullum unquam mihi dubium fuit, quin aliqui Scriptores hic verè annotaverint, à Martino in primis hoc loco rejectum fuisse Nationum, & Cardinalium Decretum de damnando in Sessiois publica libello Ioannis à Falckenberg, utpote quod licet in materia fidei esset, non tamen Conciliariter in Sessiois publica confirmatum erat. Non tamen placet, quod post Richerium D. Maymbourg voluit, hanc clausulam solummodo ad rejiciendâ damnationem libelli Ioannis à Falckenberg per Martinum V. adjectam fuisse. Sicut enim occasione libelli Ioannes à Falckenberg prudentissimus ille Pontifex non solum confirmavit Decretum Constantiense contra articulum Ioannis Parvi, quem prædictus libellus renovare videbatur, sed omnia & singula in materia fidei Conciliariter facta à se approbata, significavit: ita occasione ejusdem libelli idem Martinus non solum rejectum statutum à Nationibus & Collegio Cardinalium de damnando in Sessiois publica libello Ioannis à Falckenberg, sed terminis generalioribus usus est, & alia quædam vel ad materiam fidei non spectantia, vel non Conciliariter edita se se reprobare, indicavit. Unde Illustrissimus Apameensis Episcopus Spondanus scribit, Martinum V. non solum respondisse ad petitionem Legatorum Poloniæ, sed eâ occasione significasse, quæ Concilij Decreta autoritate Apostolicâ confirmaret, quænam verò reprobanda duceret. Audiendus est Author ille ad annum 1418. ubi agens de petitione Legatorum Regis Poloniæ, & Martini ad eam responso: *Putamus, inquit, prædictorum Nuntiorum petitionem de industria Martini nutu ad Sessiois ultimam reservatam, ut eâ occasione significaret, quæ Concilij decreta ipse autoritate Apostolicâ, ac suprema probaret, quæ verò nonne si autem quidquam de ijs agere voluisset, mirum aliquod, tumultumve in Patribus excitaret, ob ea, quæ ambigue decreta fuissent de autoritate Concilij supra Pontificem, & de potestate reformandi Ecclesiam tam in Capite, quàm in membris: quas absolute, ut sonare videntur, sumptas (de quo dictum est superius) nullo modo Martinus agnoscere, aut approbare voluit, utpote contrarias existimatas & praxi antiquioris Ecclesiæ, & collata à Christo Domino Petro, ejusque Successoribus autoritati ac potestati, ipsi decimum naturæ rei, quâ Caput debet membra regere, non regi à membris.*

Hæc eruditissimus Apameensis in Gallia Episcopus

CONCLUSIO.

Episcopus, qui manuscriptos Constantiensis Concilij codices Parisijs in Bibliothecis Christianissimi Regis, & sancti Victoris asservatos sedulo pervolvit, ex quibus indicia aliqua habere potuit de ijs, quæ hoc loco de infirmis à Martino V. Decretis memoriæ tradidit. Utrum autem præ cæteris observandum est, quod Author ille in historiâ Constantiensis Concilij tantopere à Maymbourg laudatâ notatit, quod non solum Decretum II. *Sessiois V. de autoritate coactivâ Conciliorum, sed & clausula I. Decreti de reformatione Ecclesiæ Dei in Capite, & in membris, à Martino V. improbata fuerint.* Hæc enim mirum in modum consonant manuscriptis codicibus à me repertis, quos D. Maymbourg, tanquam vitiosos, aspernandos esse, contendebat.

Non ignorabat Martinus V. quantâ animi constantiâ Franciscus Cardinalis Zabarella sese opposuerat articulo, quo Constantiensis Concilio tribuebatur autoritas reformandi Ecclesiam in Capite & in membris. Memoriâ retinebat, quàm graviter plerique Cardinales cum Regis Galliarum Oratoribus contra Decreta *V. Sessiois* protestati erant. Optimè noverat, quot contentiones post trium Obedientiarum unionem in Concilio excitatæ fuerant, ne fieret reformatio Ecclesiæ ante electionem unius, veri, & indubitati Pontificis. Oculatus testis extiterat iurgiorum, rixarum, & periculorum, quæ Cardinales subierant, ut materiam reformationis futuri Pontificis iudicio reservarent. Oblitus non erat responsi, quod Nationi Germanicæ, petenti Decretum irritans per modum cautionis de fiendâ per Pontificem reformatione datum fuerat, quod *Papa electus ligari non potest.* Præsens fuerat, quando Concilium autoritate *coactivâ* abstinerat in Decretis suis, legitimum Pontificem spectantibus. Non multum temporis transiverat, quo ante Sessionem XLIII. ad articulum secundum *De reformationibus sedis Apostolicæ, & articulum octavum De officijs Cancellariæ, ac Penitentiarie* reformandis, ne verbum quidem Nationibus, & Patribus Concilij responderat, quia ad ipsos reformationem in Capite, seu Curia Romana spectare non credebatur. Mente tenebat datum eodem tempore à se, & pluribus Nationibus responsum ad articulum Germanorum: *Propter quæ, & quomodo Papa possit corrigi, & deponi.* Quod nimirum nihil ea de re, quia novitatem sapiebat, statui deberet. Et ne quisquam sequentibus temporibus ex Decretis *Sessiois V.* probandum susciperet, legitimum Pontificem corrigi, vel deponi posse, Sessione XLV. ex petitione Legatorum Regis Poloniæ occasionem cepit, ut observat Spondanus, exponendi mentem suam de eorum invaliditate, dixitque, se autoritate Pontificiâ tunc non probare, quæ aliter, quàm in materia fidei Conciliariter acta erant, ut indicaret, Decretum I. *Sessiois V. de reformatione, & Decretum II. de potestate coactivâ* tanquam aliter, & alio modo facta, à se neque probari, neque in autoritatem recipi.

EO ipso, quod Martinus V. non tantum non confirmavit, sed, uti sequenti *Corollario* dicitur, reprobavit Constantiensis de Concilij super Papam certum superioritate decretum, nequit hoc dici Oecumenicum, neque habet aliquid roboris *authoritative* obstringentis, sed censeri potius debet inter reprobata dogmata.

Explicatur. Supponamus ex physicis principijs, quod in homine duplex consisteret forma substantialis, una corporeitatis dicta, altera anima rationalis. Ex formâ equidem corporeitatis denominaretur corpus organizatum, necdum tamen *formaliter* humanum, sed *materialiter* duntaxat, quod ex unionione formæ rationalis constituendum esset sub ratione hominis, seu corporis quâ *formaliter* humani. Sic ad eam Ecclesia dupliciter considerari potest, vel quâ corpus hierarchicum in Synodo aliqua Generali absque Capite representatum, vel quâ corpus animatum formâ autoritatis Oecumenicæ, Vicarium Christi characterem solius Papæ proprium præferentis. In priori statu nequit adhuc Concilium *formaliter*, sed *materialiter* duntaxat & *dispositivè* dici Oecumenicum, nec ad eam ejus decreta habent vim autoritatis Oecumenicæ. Quare ad hanc obtinendam, opus fuisse *authoritativâ* Papæ confirmatione, seu formâ Synodi in Esse Oecumenicæ *essentialiter* constitutivâ, liquet ex *antecedentibus*, patebitque insuper ex sequenti probatione.

PROBATIO.

In qua ostenditur, ut Concilij *acephali* decretum obtineat eam firmitatem, quæ sacris dogmatibus advenit ex Ecclesia, seu columnâ & firmamento veritatis, oportere, eidem accedere *authoritativam* Papæ approbationem.

DUM enim Spiritus sanctus per os Apostoli *1. Timoth. 3.* Ecclesiam vocat columnam & firmamentum veritatis, num dicere fas est, hoc de Ecclesiâ hierarchicâ solum *incomplete* ac *imperfectè* sumptâ intelligendum esse? Constat autem ex fidei principijs, hierarchicum Ecclesiæ statum *substantialiter* componi ex Capite & Corpore hierarchico, Ecclesiasticos Præsules complectente. Num igitur isti Corpori *acephalo*, cum exclusione Summi Pontificis, attribueri fas est, illam præminentiam Ecclesiæ appropriatam, quod sit columnâ & firmamentum veritatis? Hoc prædicatum nulli alteri subiecto est attribuendum, quàm illi, quod textu illo Apostolico habetur expressum, nempe Ecclesiæ. Quia igitur Ecclesia, secundum quod est Hierarchia in terris Divinitus instituta, *substantialiter* dicitur Corpus hierarchicum, quâ unitum Capiti Supremo Pontifici, nequit illud prædicatum, quod sit colum-

columna & firmamentum veritatis, attribui *acephalico* Ecclesie Corpori hierarchico, neque adeo decretum emanans a tali hierarchico Corpore *acephalico* ullatenus dici potest Oecumenicum, ac munitum infallibilitatis caractere. Quandoquidem ergo Summus Pontifex Martinus V. Constantiensis V. Sessionis decretis non solum non accesserit, per authoritativam eorundem confirmationem, sed hæc, uti sequenti Corollario ostendetur, implicitè saltem, ac virtualiter reprobarit, ideo prorsus dicendum, ea Constantiensia decreta nullius esse roboris ac valoris.

S. IV.

Corollarium præsentis VIII.
Disquisitionis.

In quo ostenditur, Martinum V. confirmando decreta Constantiensia, & declarando, quòd à Romano Pontifice appellare non liceat, positivè propugnasse superioritatem Pontificiam.

53. **E**manuel Schellstrate *præced. cap. 3.* ostendit, quòd Martinus V. nunquam in auctoritatem recipere voluerit decreta Constantiensia V. Sessionis, quâ intellecta de superioritate Concilij, sed potius ea rejecerit, & quoties mentio de ijs facta est, ea à sese improbari, significaverit: nunc videndum est, an auctoritatem suam supra Concilium aliquo expresso testimonio comprobata esse, voluerit? In Dissertatione sua Antuerpiensi *cap. 3. circa suam* paucis verbis indicaverat Schellstrate, Martinum V. bis ostendisse, supremum sibi in rebus fidei iudicium competere. *Primo*, dum Concilio Constantiensis in publicis Sessionibus Decreta confirmatione sua indigere, monstravit. *Secundo*, dum in Consistorio publico de non appellando à supremo Iudice Romano Pontifice, Jesu Christi in terris Vicario, constitutionem edidit. Cùm autem D. Maymbourg aliqua hæc obiicere voluerit, & quædam monumenta hæc spectantia, & nondum edita, tuncque Orbi Catholico hoc nostro tempore ignota ad manus meas pervenerint, rem eruditè gratissimam me facturum existimavi, si de singulis suis agerem, & quàm elatè Martinus V. auctoritatem supra Concilia exercuerit, exponerem.

54. Ut autem à confirmatione Martini V. incipiam, cùm ex ea validissimum argumentum desumi possit pro superioritate Pontificiâ, id ipsum debilitare conatus est D. Maymbourg *cap. 24.* asserens. Quòd nunquam antiqua Ecclesia cognoverit aliam approbationem, aut confirmationem Conciliorum à Romanis Pontificibus factam, quàm consensum ipsorum, quem illi æquè ac alij (nimirum Episcopi) dare tenebantur. Dicit, se id alibi monstrasse, *cap. nimirum 17. ejusdem Tractatus historici*, ubi S. Sylvestri, Leonis Magni, & Martini I. verba adducit, ut probet, confirmationem nihil aliud esse, quàm sub-

scriptionem, aut suffragium à Romano Episcopo quæ, ac alijs Episcopis præbendum, ita ut in Martini V. potestate situm non fuerit, Decretis Constantiensibus assensum, seu suffragium suum denegare. Aliud quid addit Richerius in *historia Conciliorum Generalium lib. 2. cap. 4. §. 26.* ex Bulla Martini V. contra errores Joannis Wiclef. *Quæ*, inquit, *decimum tertium monumentum præceos auctoritatis Concilij supra Papam nobis exhibet, quoniam Martinus omnia & singula de Concilij consensu & approbatione gerit.*

Loquitur Richerius de Bulla Martini V. quæ incipit: *Inter cunctas Pastoralis officij sollicitudines, quam Basileenses in sua compilatione Actis Constantiensibus subjecerunt, & reliqui subinde Conciliorum Collectores eodem modo post Sessionem XLV. ediderunt; unde plurimorum, & communis error irrepsit, quòd hæc sit Bulla confirmatoria Martini V. de articulis Joannis Hus, & Hieronymi de Praga à Concilio Constantiensis damnatis. Verùm cùm sedulo hæc Martini Bullam pervolvissim, eamque pro hæreticæ pravitatis Inquisitoribus à Martino V. sacro approbante Concilio, editam fuisse, notâsem, censui, Bullam illam confirmatoriam non esse, nec post Acta Sessionis XLV. edi debuisse. Extât Bulla illa non solum omnibus Inquisitoribus inscripta, ut eam exhibet Philippus Labbeus in sua collectione, sed & alijs particularibus; ut habet Tomus VIII. *Diversorum Martini V. qui in Archivio Apostolico asservitur, in quo eadem illa Bulla reperitur cum hoc titulo & subnotatione: Martinus, &c. Venerabilibus Fratribus Salzburgenfibus, Gneznenfibus, & Pragenfibus Archiepiscopis, ac Olomucensibus, Luthomusensibus, Bambergensibus, Misnensibus, Pataviensibus, Wratislaviensibus, Ratisponensibus, Cracoviensibus, Poznaniensibus, & Nitricensibus Episcopis, nec non dilectis filijs electis, ac Inquisitoribus hæreticæ pravitatis, per Salzburgensem, Gneznensem, Pragensem, Olomucensem, Luthomusensem, Bambergensem, Misnensem, Pataviensem, Wratislaviensem, Ratisponensem, Cracoviensem, Poznaniensem, & Nitricensem Civitates & Dioceses, & alibi ubilibet constitutis, ad quos præsentis litteræ pervenerint, salutem, &c.* Inter cunctas Pastoralis curæ sollicitudines, quibus, &c. Datum Constantiæ octavo Kal. Martij anno primo. Reperitur quoque ibidem eum sequenti inscriptione: Martinus, &c. Venerabilibus Fratribus Cantuariensibus, Eboracensibus Archiepiscopis, ac Londonensibus, Rossensibus, Cæstrensibus, Wintoniensibus, Oxoniensibus, Lincolnensibus, Bathoniensibus, Wellensibus, Salesberiensibus, Wyngermensibus, Herfordensibus, Conventiensibus, Lichfeldensibus, Norwicensibus, Eliensibus, Menevensibus, Asovensibus, Laudavensibus, Bavigorensibus, Dunelmensibus, Carlisleensibus, & Candidetase Episcopis, nec non dilectis filijs Inquisitoribus hæreticæ pravitatis per Cantuariensem, & Eboracensem provincias, ad quos præsentis litteræ pervenerint, salutem, &c. Inter cunctas Pastoralis curæ sollicitudines, &c. Datum Constantiæ octavo Kal. Martij anno primo.*

Ex varijs hujus Bullæ titulis constat imprimis, eam factam fuisse pro Inquisitoribus hæreticæ pravitatis in Polonia, Anglia, aliisque locis, ubi Wicleffi, & Hus, ac Hieronymi